4) Skal artikel 5, nr. 3), i forordning (EU) 2016/161 fortolkes således, at den stregkode, der indeholder den entydige identifikator som omhandlet i artikel 3, nr. 2), litra a), i forordning (EU) 2016/161, skal være trykt direkte på emballagen, og at artikel 5, nr. 3), i forordning (EU) 2016/161 derfor ikke er overholdt, hvis en parallelforhandler anbringer den entydige identifikator ved hjælp af en ekstra, udvendig mærkat på den ydre originalemballage?

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67).

([2]) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 af 2.10.2015 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF i form af de nærmere regler for sikkerhedselementerne på humanmedicinske lægemidlers emballage (EUT 2016, L 32, s. 1).

Appel iværksat den 27. marts 2020 af Republikken Litauen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 22. januar 2020 i sag T-19/18, Litauen mod Kommissionen

(Sag C-153/20 P)

(2020/C 215/28)

Processprog: litauisk

Parter

Appellant: Republikken Litauen (ved R. Dzikovič og K. Dieninis)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Den Tjekkiske Republik

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Rettens dom af 22. januar 2020 i sag T-19/18, Litauen mod Kommissionen, EU:T:2020:4, hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i det søgsmål, som Republikken Litauen havde anlagt den 19. januar 2018 med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), ophæves.

— Sagen hjemvises til Retten, eller Domstolen afgør selv sagen ud fra de anbringender, der er fremsat i appellen, og træffer endelig afgørelse om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL).

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Republikken Litauen har nedlagt påstand for Domstolen om ophævelse af Rettens dom i sag T-19/18 (»den appellerede dom«) og har fremsat de følgende anbringender:

1) Urigtig fortolkning af artikel 24, stk. 1, i forordning nr. 65/2011 ([1]) og tilsidesættelse af forpligtelsen til at begrunde en dom, fordi Retten ikke klart og utvetydigt underbyggede begrundelsen for sin dom, da den i den appellerede doms præmis 61-80 tog stilling til de *kriterier, der var blevet anvendt til at afgøre, hvorvidt ansøgere havde status af små og mellemstore virksomheder.*

2) Tilsidesættelse af artikel 256, stk. 2, TEUF og af retssikkerhedsprincippet, fordi Retten i den appellerede doms præmis 81-90 tog stilling til *effektiviteten af overvågningen af højrisikoprojekter* på en måde, der var i strid med Domstolens stillingtagen i tidligere lignende sager, samt fejlagtig bevisbedømmelse, fordi Retten i den appellerede doms præmis 88-92 ikke fastlagde de faktiske omstændigheder korrekt.

3) Urigtig fortolkning af artikel 26 i forordning nr. 65/2011 og fordrejning af bevisernes klare betydning, fordi Retten gav en selvmodsigende begrundelse, da den i den appellerede doms præmis 178-188 tog stilling til *kvalitetskriterierne for kontroller på stedet,* og derved uberettiget udvidede artikel 26 i forordning nr. 65/2011, samt i den appellerede doms præmis 181 og 191 foretog en fejlagtig bevisbedømmelse.

4) Tilsidesættelse af artikel 263 TEUF og 256 TEUF samt fejlagtig bevisbedømmelse, fordi Retten i den appellerede doms præmis 195-212 ikke efterprøvede, hvorvidt Kommissionens oplysninger om de *utilstrækkelige kontroller af projektudgifter* var nøjagtige, pålidelige og sammenhængende, og dette er en mangel ved legalitetskontrollen af Kommissionens afgørelse.

([1]) Kommissionens forordning (EU) nr. 65/2011 af 27.1.2011 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 for så vidt angår kontrol og krydsoverensstemmelse i forbindelse med støtteforanstaltninger til udvikling af landdistrikterne (EUT 2011, L 25, s. 8).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court of the United Kingdom (Det Forenede Kongerige) den 6. april 2020 — Zipvit Ltd mod Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sag C-156/20)

(2020/C 215/29)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court of the United Kingdom

Parter i hovedsagen

Appellant: Zipvit Ltd

Indstævnt: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Præjudicielle spørgsmål

1) Såfremt i) en skatte-og afgiftsmyndighed, leverandøren og den afgiftspligtige erhvervsdrivende fejlfortolker de EU-retlige momsforskrifter og behandler en levering, der er afgiftspligtig til normalsatsen, som fritaget for moms, ii) det i aftalen mellem leverandøren og den erhvervsdrivende er fastsat, at prisen for leveringen er uden moms, og at den erhvervsdrivende bærer omkostningerne, hvis der skal betales moms, iii) leverandøren aldrig opkræver og ikke længere kan opkræve den yderligere moms, der skal betales, fra den erhvervsdrivende, og iv) skatte- og afgiftsmyndigheden (grundet forældelsesfrister) ikke kan eller ikke længere kan opkræve den moms, der skulle have været betalt, fra leverandøren, har direktivet ([1]) da den virkning, at den pris, der faktisk er betalt, er kombinationen af et nettoafgiftsgrundlag samt moms heraf, således at den erhvervsdrivende kan fradrage indgående moms i henhold til direktivets artikel 168, litra a), som moms, der faktisk »er betalt« for denne levering?